

«ΕΝΤΑΛΜΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ»

(Προλήψεις, ἄστρολογία,
Μαγεία κ.λπ.)

Πρωτοπρ. Γεωργίου Χρ. Εὐθυμίου
Ἐπικούρου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τό θέμα τῆς παρούσης ἐργασίας εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρο καί κρίσιμο, διότι ἀναφέρεται εἰς ἕνα φαινόμενον τό ὁποῖον, ὅπως μπορῶ νά βεβαιώσω ἐκ τῆς ιδιότητός μου ὡς πνευματικοῦ πατρός, ἀποτελεῖ πραγματικήν μάστιγα, ἡ ὁποία δυναστεύει τόν ἄνθρωπον, ἐπηρεάζουσα ἀρνητικῶς τήν ζωήν του καί ἐπαπειλοῦσα τήν σωτηρίαν του.

ΜΑΓΕΙΑ

Ἡ μαγεία, εἰς τὰς διαφόρους αὐτῆς μορφάς, περὶ τῶν ὁποίων θά ὀμιλήσωμεν κατωτέρω, εἶναι δαιμονικὴ ἐνέργεια. Δηλαδή, πάτρων, δράστης καὶ ὑποβολεὺς αὐτῆς πρὸς τὰ συνεργοῦντα «τέκνα τοῦ Διαβόλου»¹, τοὺς μάγους, εἶναι ὁ «ἄνθρωποκτόνος» (Ἰω. 8,44) διάβολος. Οὗτος, ἐκπεσὼν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἀποστασίας καὶ παγιωθεὶς εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τῆς ἀμετανοησίας, ἔχει θέσει ὡς στόχον νὰ ἀντιμάχεται συστηματικῶς τὸν Τριαδικὸν Θεόν, διαβάλλων Αὐτόν καὶ ἐπιχειρῶν νὰ παγιδεύσῃ καὶ ὀδηγήσῃ τὸ ὑπέροχον δημιουργήμα Αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ἐκτός τοῦ προορισμοῦ του, εἰς τὴν ἰδίαν μέ αὐτόν κατάστασιν τῆς ἀπωλείας. Ὅπως λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἄπ. Πέτρος: «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α' Πέτρ. 5, 8).

Ἡ ἐμφάνισις τῆς μαγείας εἶναι σύγχρονος τῆς ἄλλης μορφῆς αὐτῆς, τῆς εἰδωλολατρίας, ἡ ὁποία,

1. Ἰω. Β. Μενούνου, Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχῆς (καὶ Βιογραφία), Ἀθήνα 1979, Διδαχὴ Α2, σ. 168. Εἰς τὸ ἐξῆς θά παραπέμπωμεν σχετικῶς διὰ τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Διδαχῆς καὶ τῆς σελίδος τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

κατά τήν ὁμόφωνον διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί συνόλου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, εἶναι δαιμονολατρία. Ἀποτελοῦν, λοιπόν, αὐταί συνέπειαν τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου καί δυναστεύουν τόν μή ἀναγεννηθέντα ἐν Χριστῷ, διότι ὁ Χριστός «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη, ἵνα λύσῃ τά ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α΄ Ἰω. 3,8).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«Αὐτός (ὁ Χριστός) ἐστίν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας» (Κολ. 1, 18) καί «αὐτός ἔδωκε τοὺς μέν ἀποστόλους, τοὺς δέ προφήτας, τοὺς δέ εὐαγγελιστάς, τοὺς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρὸς τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 11-12). Ἐπομένως, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία συνεχίζει τό ἔργον Αὐτοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων, προσλαμβάνουσα καί θεραπεύουσα τοὺς ἀνθρώπους, ἐφ' ὅσον κατά τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον «τό ἀπρόσληπτον καί ἀθεράπευτον»².

2. Ἐπιστολή 101. Πρὸς Κληδόνιον πρεσβύτερον κατά Ἀπολλιναρίου, P.G. 37, 181.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί διὰ τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιεῖται τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι Αὐτοῦ «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. 2,4) καί διότι «*Extra ecclesiam salus non est*»³ κατά τόν ἅγιον Κυπριανόν, ἐπίσκοπον Καρχηδόνας, ἐκφράζοντα τήν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΜΑΣ

Οἱ ἄνθρωποι, μένοντες ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἢ πορευόμενοι αὐτονόμως, ἐρήμην Χριστοῦ, καίτοι τυπικῶς εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, συνεχίζουν τήν πορείαν τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, ὑποκείμενοι εἰς τήν δουλείαν τοῦ διαβόλου, τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Αὐτοί γεμᾶτοι ἀπό φόβον, τρόμον καί ἀνασφάλειαν, συνεχίζουν νά συναλλάσσωνται καί κατ' οὐσίαν νά λατρεύουν τά δαιμόνια, προκειμένου νά τά ἐξευμενίσουν. Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ὄντες χριστιανοί, οἱ ὅποιοι καταφεύγουν εἰς τήν

3. Epist. 73, 1123, P.L. 3, 1169.

μαγείαν, κατ' οὐσίαν ἀποστατοῦν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τοῦ θελήματός Του, ἀποτάσσονται τόν Χριστόν καί συντάσσονται μέ τόν διάβολον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν κατά τήν πρό τοῦ Βαπτίσματος κατήχησιν⁴, γινόμενοι τοιοῦτοτρόπως ὑποχείριοι αὐτοῦ. Δι' αὐτό βλέπομεν, ὅτι ἡ μαγεία κυριολεκτικῶς ὀργιάζει ὅπου ὑπάρχει αὐτονόμησις τῶν ἀνθρώπων ἀπό τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ πάσης φύσεως μάγοι εἰς τήν ἐποχήν μας, ἐποχήν τῆς νέας εἰδωλολατρίας, τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τῆς ἀθεΐας, εἶναι οἱ ὑποχείριοι, οἱ ὑποτακτικοί, τά ὄργανα τῶν δαιμονίων, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν ὡς διάμεσα μεταξύ αὐτῶν καί τῶν ἀνθρώπων-θυμάτων, οἱ ὁποῖοι ἔντρομοι καταφεύγουν εἰς αὐτούς καί πληρώνουν «ὅσο-ὅσο», προκειμένου νά ἐξευμενίσουν τούς, ὑποκρυπτομένους ὀπισθεν πάσης μορφῆς μαγείας, δαίμονας, διά νά μὴν ὑποστοῦν βλάβην ἐξ αὐτῶν.

4. «Ἀποτάσση τῷ Σατανᾷ», - «Ἀποτάσσομαι». «Συντάσση τῷ Χριστῷ;» - «Συντάσσομαι». Μικρόν Εὐχολόγιον ἢ Ἁγιασματάριον, Ἀθήναι, Ἀποστολική Διακονία, 1984⁹, σ. 65.

ΜΟΡΦΑΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

Ὡς πρὸς τὰς μορφάς τῆς μαγείας, τὰς ὁποίας ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἀποκαλεῖ «*διαβολικά καμώματα*»⁵, θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὰς πλεον διαδεδομένας παρ' ἡμῖν, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς διαφόρους τόπους καὶ χρόνους εἶναι ὄντως δυσεξαρίθμητος.

1. Καφεμαντεία, χαρτομαντεία, χειρομαντεία, ὄνειρομαντεία.

Ἀναφερόμεθα κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν καφεμαντεία, χαρτομαντεία, χειρομαντεία, ὄνειρομαντεία, αἱ ὁποῖαι κυριολεκτικῶς λυμαίνονται τὴν ἐποχὴν μας. Οἱ αὐτονόμως ζῶντες ἄνθρωποι καταφεύγουν εἰς τοὺς ἀντιστοίχους μάγους, «*καφετζοῦδες*», «*χαρτορίχτες*», χειρομάντις, κυρίως «*γύφτισσες*» καὶ ὄνειρομάντις, οἱ ὁποῖοι μάλιστα κυκλοφοροῦν ὄνειροκρίτες - «*καζαμίες*», ἐπειδὴ ἀντιμετωπίζουν δυσκολίες, προβλήματα, δοκιμασίες καὶ ἀπέραντον φόβον διὰ τό μέλλον.

Ἐνώπιον αὐτῶν, «*τῶν τέκνων τοῦ διαβόλου*», οἱ κατὰ τὰ ἄλλα ἐγωισταί, ἀγέρωχοι, ὑπερόπται καὶ

5. Διδαχὴ Ε', σ. 267.

ὑπερήφανοι ἄνθρωποι, οἱ περιφρονηταί τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἱερῶν Μυστηρίων κ.λπ., εἶναι φοβισμένοι, ἔντρομοι, ὑποτακτικοί, ἔτοιμοι νά ἀκούσουν καί νά πραγματοποιήσουν πᾶν ὅ,τι θά τοὺς ὑποδείξουν, τό πλεόν παράλογον καί γελοῖον, πάντοτε μέ τό ἀζημίωτον βεβαίως, προκειμένου νά ἐπιτύχουν τοῦ ποθουμένου.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, δηλαδή, διά τῆς ἀποστασίας των ἐκ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς δαιμονικῆς των αὐτονομίας ὀδηγοῦνται εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσας καταστάσεις.

Ἄντί, λοιπόν, νά ἀνατρέψουν αὐτάς διά τῆς μετανοίας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, καταφεύγουν διά τῆς μαγείας εἰς τόν διάβολον, ζητοῦντες λύσεις καί καταβάλλοντες, ἀντί τῆς μετανοίας, λύτρα πρὸς ἐξαγοράν αὐτῶν, τὰ ὅποια ἔχασαν διά τῆς ἀποστασίας των. Δηλαδή, βλασφημία, τραγωδία, ἀδιέξοδον, ἀφοῦ «τό ἀπρόσληπτον καί ἀθεράπευτον», ἀφοῦ ἡ σωτηρία εἶναι ἀδύνατος ἐκτός τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὁ διάβολος, εἰς τόν ὅποιον καταφεύγουν, εἶναι ὁ «ἄνθρωποκτόνος».

2. Μαγικά σύμβολα

Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά ἀναφερθῶμεν εἰς τὰ μαγικά σύμβολα ἢ «τεχνάσματα σατανικά»⁶, ὅπως τὰ ἀποκαλεῖ ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, δηλαδή, εἰς τὰ «πέταλα», «μάτια», «γαλάζιες χάνδρες», «σκόρδα», «δίχτυα», μαγικά φυλακτά, βότανα, πέτρες κ.ἄ., ἢ χρήσις τῶν ὁποίων εἶναι εὐρύτατα διαδεδομένη εἰς τὴν νεοειδωλοατρικὴν ἐποχὴν μας.

Οἱ ἄνθρωποι φέρουν αὐτὰ ἐπάνω τους, ἢ τὰ κρεμοῦν εἰς τὴν οἰκίαν, τό αὐτοκίνητον καί τόν χῶρον ἐργασίας των.

Αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι μέ τὴν χρήσιν τῶν μαγικῶν αὐτῶν συμβόλων ἀποτρέπουν τὴν κακὴν, δηλαδή, τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν ἐξ αὐτῶν καὶ τῶν προσφιλῶν τους προσώπων. Εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅμως, τὰ μαγικά σύμβολα λειτουργοῦν ὡς μαγνηταί, οἱ ὅποιοι ἐλκύουν τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν εἰς τοὺς τάλαιπῶρους χρήστες αὐτῶν μέ καταστροφικὰς δι' αὐτοὺς συνεπειὰς.

Κρίνομεν ἀπαραίτητον νά σχολιάσωμεν εἰς τό σημεῖον αὐτό τὴν συνήθειαν πολλῶν κατ' ὄνομα

6. Διδαχὴ Α2, σ. 168.

χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι χρησιμοποιοῦν συγχρόνως ἐκκλησιαστικά σύμβολα (εἰκόνας, σταυρούς, κομποσκοίνια κ.ἄ.), καθώς καί τά μαγικά σύμβολα, εἰς τά ὅποια ἀναφέρθημεν, προκειμένου νά ἀποτρέψουν τήν δαιμονικήν ἐνέργειαν.

Τό τοιοῦτον γεγονός, φανερώνει βεβαίως τήν πνευματικήν σχιζοφρένεια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν καί δηλώνει τήν ἔλλειψιν πίστεως αὐτῶν εἰς τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον αἰσθάνονται τήν ἀνάγκην παραλλήλου ἐπικλήσεως καί τῆς δαιμονικῆς συνδρομῆς, κατά προφανῆ ἀθέτησιν τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ: *«Οὐδεὶς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν· ἢ γάρ τόν ἕνα μισήσει καί τόν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνός ἀνθέξεται καί τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει, οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καί μαμωνᾷ»* (Ματθ. 6, 24).

3. Ἀστρολογία - ζῳδία

Διαστάσεις ἐπιδημίας ἔχει προσλάβει ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων εἰς τήν ἀστρολογία. Πολλοί εἶναι αὐτοί, οἱ ὅποιοι καθημερινῶς ἀσχολοῦνται μέ τά ζῳδία, παρακολουθοῦντες τάς σχετικές προβλέψεις τῶν ἀστρολόγων-μάγων εἰς τήν τηλεόρασιν, τό ραδιόφωνον, τόν ἡμερήσιον καί περιοδικόν τύπον.

Ἄρκετοί εἶναι, ἐπίσης, αὐτοί, οἱ ὅποιοι καταφεύγουν εἰς τούς ἀστρολόγους διὰ νά τούς κατασκευάσουν τό ὠροσκόπιον, πεποιθότες, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θά μποροῦν νά προβλέπουν, γνωρίζουν, ἐλέγχουν καί ἀσφαλίζουν τό μέλλον τους. Ἡ ἀστρολογία ἐμφανίζεται ὑπό τῶν ἀσκούντων αὐτήν ὡς ἐπιστήμη. Οὐδέν τούτου ἀναληθέστερον καί ἀπατηλότερον.

Αὕτη δέν ἔχει τήν παραμικράν σχέσιν πρός τήν ἐπιστήμην τῆς ἀστρονομίας. Πρόκειται περί μιᾶς ἐκ τῶν πολλῶν μορφῶν τῆς μαγείας, ἡ ὁποία διδάσκει, ὅτι ἡ φυσιογνωμία καί ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου προσδιορίζεται μοιραίως ἐκ τῆς ἡμερομηνίας γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία συμπίπτει πρός τήν ὠρισμένην θέσιν τῶν πλανητῶν εἰς τόν ζωδιακόν κύκλον, γεγονός τό ὁποῖον ἐπενεργεῖ μοιραίως εἰς τήν διαμόρφωσιν τῆς προσωπικότητος καί τῆς ἐν γένει ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τοῦτο βεβαίως θυμίζει αὐτό, τό ὁποῖο γράφεται εἰς τά παιδικά παραμύθια, ὅπου οἱ νεράϊδες καί οἱ μοῖρες σφραγίζουν τά νεογέννητα παιδιά, προσδιορίζοντας κατ' αὐτόν τόν τρόπον μοιραίως τήν ζωήν τους.

Ὅλα αὐτά, ὅμως, μαζί μέ τήν ἄλλην θεμελιώδη

πεποίθησιν τῆς ἀστρολογίας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ γεννηθέντες κατά τήν αὐτήν χρονικήν περίοδον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἔχουν μοιραίως τά αὐτά χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητος, συνιστοῦν πραγματικήν ἄρνησιν τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν. Καί τοῦτο, διότι μέ τήν πίστιν εἰς τάς δοξασίας αὐτάς τῆς ἀστρολογίας ἀναιρεῖται ἡ ἐλευθερία, ἄρα καί ἡ ὑπευθυνότης τοῦ ἀνθρώπου.

Τοῦτο, ὅμως, ἔρχεται εἰς εὐθείαν ἀντίθεσιν πρός τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος, ὡς «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ κτισθεῖς, ἔχει «τό νοερόν καί τό αὐτεξούσιον»⁷, ἐπομένως εἶναι ὑπεύθυνος διά τάς ἐπιλογάς του καί ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον καί κρίσιν δι' αὐτάς⁸. Ἀκόμη, διά τῆς πίστεως εἰς τάς δοξασίας αὐτάς τῆς ἀστρολογίας, οἱ ἄνθρωποι χωρίζονται εἰς ὁμοίομορφα μαζικά σύνολα, ἀναιρουμένης κατ' αὐτόν τόν τρόπον τῆς θεμελιώδους διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι μοναδικός καί

7. Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Β. Kotter, Die Schriften des Johannes von Damaskos, τ. II, Berlin - New York 1973, σ. 76.

8. Ματθ.. 25, 31-46.

ἀνεπανάληπτος μέ ἰδίαν ἀξίαν, φυσιογνωμίαν καί ἀποστολήν⁹.

4. Πνευματισμός - *medium* (μαίντιουμ)

Μορφή μαγείας εἶναι καί ὁ πνευματισμός. Εἰς αὐτόν οἱ μάγοι, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται *mediums*, ὄντες ὑπό τήν ἐπήρειαν τῶν δαιμονίων ἐπικοινωνοῦν ἀποκλειστικῶς μέ αὐτά καί οὕτω παράγουν φαινόμενα, τά ὅποια προκαλοῦν ἐντυπωσιασμόν καί φόβον εἰς τούς προστρέχοντας εἰς αὐτούς.

Ἀκόμη, ὑποκρίνονται ὅτι ἐπικοινωνοῦν μέ τάς ψυχάς τῶν κεκοιμημένων προσφιλῶν προσώπων τῶν πελατῶν τους, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα ἐπικοινωνοῦν μετά τῶν δαιμονίων, τά ὅποια μιμοῦνται τάς φωνάς αὐτῶν. Δι' ὅλων αὐτῶν, ἀπολύτως ἀντιθέτων πρὸς τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, τό μόνον τό ὅποϊον ἐπιτυγχάνεται εἶναι ἡ ἐξαπάτησις, ὁ ἀποπροσανατολισμός καί ἐν τέλει ἡ καταστροφή τῶν ἀμετανοήτως προστρεχόντων εἰς τό δαιμονικόν αὐτό τέχνασμα.

9. Ὁ ἅγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ὑπογραμμίζει τήν μοναδικότητα καί τήν ἀξίαν ἐκάστου ἀνθρώπου λέγων: «ὁ καθένας ἀπό λόγους σας εἶναι τιμιώτερος ἀπό ὅλον τόν Κόσμον», Διδαχή Α1, σ. 116.

5. Λευκή μαγεία - «ξεμάτιασμα»

Εὐρυτάτη εἶναι ἡ διάδοσις τῆς λευκῆς μαγείας. Ὑπὸ τὸν ὄρον αὐτὸν νοοῦμεν τὴν μαγείαν τὴν φέρουσαν θρησκευτικὸν προσωπεῖον. Ἡ πλέον γνωστὴ καὶ διαδεδομένη μορφή λευκῆς μαγείας εἶναι τὸ γνωστὸν ὡς «ξεμάτιασμα».

Εἶναι δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ βασκανία, τὸ κοινῶς «μάτιασμα». Αὐτὴ συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κατὰ κανόνα δέν ζῆ συνειδητὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, ἀλλὰ μᾶλλον πορεύεται αὐτονόμως. Ὡς ἐκ τούτου καθίσταται εὐάλωτος εἰς τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία προκαλεῖται κατ' αὐτοῦ ἔνεκα «ζήλου καὶ φθόνου ἢ βασκανίας... τῶν φθοροποιῶν καὶ φθονερῶν ἀνθρώπων»¹⁰. Τὰ συμπτώματα τῆς δαιμονικῆς αὐτῆς ἐνεργείας εἰς τὸν προσβληθέντα ἄνθρωπον εἶναι ἐξόχως ὀδυνηρά. Ἐκδηλοῦνται μέ διαφόρους τρόπους οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ αἶσθημα τῆς καταρρεύσεως.

Εἰς τὴν συνέχειαν ὁ περιελθὼν εἰς τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν αὐτόνομος ἄνθρωπος καταφεύγει εἰς τὸν ἀσκοῦντα τὴν λευκὴν μαγείαν, ἄνδρα ἢ γυ-

10. Μικρὸν Εὐχολόγιον..., σ. 276.

ναϊκα, ἐπιζητῶν τήν «λύτρωσιν». Ὁ μάγος χρησιμοποιοῖ διάφορα ὑλικά (κυρίως λάδι καί νερό), λέγει ἐκφώνως ἢ μυστικῶς εὐχές ἢ τροπάρια, ἀναμειγμένα μέ μαγικές φράσεις¹¹, εἰς τό τέλος «χασμουριέται» καί τό ἀποτέλεσμα τῆς ὑποχωρήσεως τῶν συμπτωμάτων τῆς βασκανίας εἶναι ἄμεσον καί ἐντυπωσιακόν.

Τί συμβαίνει εἰς τήν πραγματικότητα; Ὁ «ματιασμένος», ὄντας μέ ἰδικήν του εὐθύνην ἀκάλυπτος ἐκ τῆς θείας Χάριτος, προσβάλλεται ἀπό τήν ἐνέργειαν τῶν δαιμόνων. Ὁ μάγος, εἰς τόν ὁποῖον καταφεύγει, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά εἶναι ἐπαγγελματίας, ἀλλά καί συγγενής ἢ φίλος, ἐπικαλεῖται, διά τοῦ μίγματος τῶν λόγων τῆς λευκῆς μαγείας, πού προαναφέραμε καί τῆς χρήσεως τῶν ἀντιστοιχῶν ὑλικῶν, τά δαιμόνια τά προκαλέσαντα τήν βλάβην, τά ὁποῖα ἀποσύρουν προσωρινῶς τήν ἐνέργειά τους ἀπό τόν «ματιασμένον», δι' αὐτό ἔχουμε τό ἄμεσον ἀποτέλεσμα.

Δηλαδή, κατά τήν λαϊκῆν παροιμίαν «Γιάννης πίνει, Γιάννης κερνάει», ἐφ' ὅσον τά ἴδια δαιμόνια

11. Αὐτό τό ἀπατηλόν μίγμα συνιστᾷ τήν οὐσίαν τῆς λευκῆς μαγείας.

καταβάλλουν καί ἀνορθοῦν αὐτούς τούς ἀνθρώπους. Τό πρᾶγμα, ὅμως δέν σταματᾶ ἐδῶ.

Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, συνεχίζων νά ζῆ αὐτονόμως, δίνει δικαιώματα εἰς τούς δαίμονας, οἱ ὁποῖοι εὐκόλως θά ἐπανέρχωνται καί θά τόν προσβάλλουν, μέ συνέπειαν νά ἐπαναλαμβάνεται ὁ περιγραφεῖς φαῦλος κύκλος τῆς λευκῆς μαγείας. Ἄλλ' ὡς ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας, ὁ τοιοῦτος αὐτόνομος ἄνθρωπος περιέρχεται κατ' αὐτόν τόν τρόπον εἰς κατάστασιν ἰδιοτύπου δουλείας εἰς τόν διάβολον καί τά τέκνα του, τούς μάγους, καθιστάμενος θῦμα παγιδευμένον εἰς τόν ἰστόν τῆς δαιμονικῆς ἀράχνης.

Ποιός ὁ ἐκκλησιαστικός τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς βασκανίας; Ἡ παροχή τῶν πρώτων ἐκκλησιαστικῶν βοηθειῶν προσφέρεται διά τῆς ἀναγνώσεως ὑπό τοῦ ποιμένου, φέροντος ἐπιτραχήλιον καί θέτοντος αὐτό ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, τῆς εἰδικῆς εὐχῆς «ἐπί βασκανίαν», ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τό Εὐχολόγιον τῆς Ἐκκλησίας¹². Τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἄμεσον. Τά δαιμόνια ἐξαφανίζονται, μή φέ-

12. Μικρόν Εὐχολόγιον..., σ. 276-277.

ροντα τήν δύναμιν τῆς εὐχῆς καί τήν σημείωσιν τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπί τόν κάμνοντα.

Ἡ ἀναχώρησις των, ὅμως, θά εἶναι προσωρινή, ἐάν ὁ ἄνθρωπος θά συνεχίση νά ζῆ αὐτονόμως καί νά τοὺς δίνη δικαιώματα. Ἡ ριζική θεραπεία τοῦ προβλήματος ἐπιτυγχάνεται διά τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως, συνοδευομένης ὑπό συνεποῦς καί σταθερᾶς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐνδύεται «τήν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τό δύνασθαι στήναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου» (Ἐφεσ. 6, 11).

6. Προλήψεις - δεισιδαιμονία

Θά ἦτο παράλειψις νά κλείσωμεν τό κεφάλαιον περί τῶν μορφῶν τῆς μαγείας, χωρίς νά ἀναφερθῶμεν εἰς τὰς προλήψεις καί δεισιδαιμονίας, αἱ ὁποῖαι λυμαίνονται καί κυριολεκτικῶς δυναστεύουν τήν ζωήν τῶν αὐτονόμως, δηλαδή χωρίς Χριστόν, ζώντων ἀνθρώπων.

Ὁ ἀριθμός τῶν προλήψεων καί τῶν δεισιδαιμονιῶν, καθὼς καί τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑποχείριοι εἰς αὐτάς, εἶναι δυσσεξαρίθμητος¹³. Ἐν-

13. Ἐνδεικτικὴν εἰκόνα περί τοῦ πλήθους αὐτῶν τῶν μα-

δεικτικῶς ἀναφέρομεν, ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων δίδει σημασίαν εἰς τὴν ἡμέραν Τρίτην καὶ εἰς τὴν ἡμερομηνίαν δεκατρεῖς, τίς ὅποιες θεωρεῖ «γρουσούζικες», τροποποιῶν ἀναλόγως τὸ πρόγραμμα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, διὰ νὰ ἀποφύγη δυσμενεῖς ἐπιδράσεις.

Πολλοί, ἐπίσης, δίδουν μαγικὴν πίστιν εἰς τὸ «ποδαρικό», δι' αὐτὸ φροντίζουν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τοὺς νέους, μέ τὸ «δεξί πόδι», «γιά τὸ καλό». Τὸ «χτύπα ξύλο» εἶναι συνηθισμένη φράσις καὶ ἐνέργεια πλήθους ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξορκίσουν τὸ κακόν καὶ νὰ ἀποτρέψουν τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ καθ' ἑαυτῶν καὶ τῶν προσφιλῶν τους προσώπων. Ὅλοι αὐτοί, βεβαίως, ἀγνοοῦν, ὅτι ὁ λόγος καὶ ἡ ἐνέργειά των αὐτῆ, συνιστοῦν κατ' οὐσίαν πίστιν εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν διδασκαλίαν τῶν Δρυϊδῶν.

γικῶν φαινομένων μᾶς παρέχει ὁ Ν. Γ. Πολίτης, Μελέται περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Παραδόσεις Α'. Φωτοτυπικὴ ἀνατύπωσις τῆς πρώτης ἐκδόσεως (1904) συμπληρωμένη μέ τοὺς ἀπαραιτήτους πίνακας. Ἀθῆναι 1965, passim.

Συνηθέστατα, τέλος, ἀκοῦμε τὴν φράσιν «φτοῦ, νά μή βασκαθῆς», συνοδευομένην ἀπό τὴν ἀντίστοιχον ἐνέργειαν. Ταῦτα πράττουν οἱ ἄνθρωποι πρὸς συνανθρώπους τους, διακρινομένους διὰ τὴν ὠραιότητά των, τὰ ὠραῖα ἐνδύματά των, τὰς ἐπιτυχίας των κ.ἄ. Δι' αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειροῦν νά ἀποτρέψουν τὴν πρόκλησιν βασκανίας εἰς τοὺς συνανθρώπους τους, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ὅπως εἴπωμεν ἀνωτέρω, ἡ δαιμονικὴ ἐνέργεια τῆς βασκανίας προκαλεῖται κατ' οὐσίαν ἐκ τῆς ἐρήμην Χριστοῦ βιοτῆς τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸν διάβολον δικαιώματα παρεμβάσεως εἰς τὴν ζωὴν αὐτῶν. Τὰ δικαιώματα αὐτὰ εἶναι ἀδύνατον νά ἀκυρώσῃ ἢ ὑπὸ ἐξέτασιν δεισιδαιμονία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐντὶ ἐπιλόγου θά παραθέσω κατωτέρω δύο ἀποσπάσματα ἐκ Διδαχῶν τοῦ ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, διὰ τῶν ὁποίων, ἀφ' ἑνός φανεροῦνται αἱ καταστροφικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς ἐνασχολήσεως τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰς διαφόρους μορφάς μαγείας, ἀφ' ἑτέρου ὑποδεικνύεται ὁ ἐκκλησιαστικὸς τρόπος ὑπερβάσεως τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας διὰ

τό μέλλον, μέσω τῆς μνήμης τοῦ θανάτου. Λέγει εἰς τό πρῶτον ἐξ αὐτῶν ὁ Ἅγιος: «Ὅθεν ὅποιοι τά μεταχειρίζεσθε αὐτά τά διαβολικά μαντολογήματα καί ἐξορκίσματα καί ἐμποδέματα καί γητεύματα καί ἄλλα παρόμοια νά ἐξεύρετε φωτιά βάνετε εἰς τά ὀσπίτια σας καί καίεσθε ζωντανοί καί ἐδῶ καί εἰς τήν ἄλλην ζωήν καί κληρονομάτε τήν αἰώνιον Κόλασιν μαζί μέ τόν διδάσκαλόν σας τόν Διάβολον καί τούς συντρόφους του»¹⁴.

Εἰς δέ τό δεύτερον τονίζει: «Καί ἂν θέλης νά ἰδῆς τήν τύχην σου ἢ τή μοῖρα σου, σήκω κομμάτι αὐγή καί πήγαινε εἰς τήν ἐκκλησίαν καί κοίταξε τούς τάφους τῶν ἀποθαμένων τί εἶναι. Στοχάσου καί εἶπέ: Δέν ἦταν καί ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ὡσάν ἐμένα καί ἀπέθαναν; Ἔτσι μέλλω νά πεθάνω καί ἐγώ αὔριο καί νά μὴν ἀποτολμήσω νά κάμω αὐτά τά διαβολικά καμώματα, διατί χάνομαι καί ἀφανίζομαι καί λέγει ὁ Νόμος πῶς ὅποιος κάμνει αὐτά ἢ παρακινεῖ ἄλλους εἴκοσι χρόνους νά μὴν μεταλάβη»¹⁵.

14. Διδαχή Α2, σ. 168.

15. Διδαχή Β1, σ. 186.